

Arrest

nr. 238 514 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 19 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 december 2015 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Op 13 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op dezelfde datum neemt de gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod.

Op 20 december 2017 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en verdovende middelen, deelneming aan vereniging en inbreuk op de wetgeving inzake wapens en witwassen.

Bij vonnis van 27 maart 2019 verklaart de strafuitvoeringsrechtbank het door de verzoeker ingediende verzoek tot voorlopige invrijheidsstelling ontvankelijk en kent zij de voorlopige invrijheidsstelling toe met het oog op verwijdering van het grondgebied.

Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tevens een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van 10 jaar. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 224 069 van 17 juli 2019 het beroep verwerpt.

Op 11 april 2019 wordt verzoeker gerepatriëerd.

Op 18 juni 2019 huwt verzoeker in Albanië met mevrouw N.B., van Belgische nationaliteit.

Op 6 augustus 2019 keert verzoeker terug naar België, in het bezit van een Albanees paspoort op naam van B.B. (naam van zijn echtgenote).

Op 27 september 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw N.B.

Op 9 november 2019 biedt verzoeker zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge met het oog op de erkenning van het kind L.B. Er wordt een onderzoek gestart naar schijnerkenning.

Bij vonnis van 11 maart 2020 heeft de strafuitvoeringsrechtbank de voorlopige invrijheidsstelling herroepen.

Op 16 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/09/2019 werd ingediend door:

Naam: B. (K.) Voorna(a)m(en): B. Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)1990 Geboorteplaats: Bajram curri

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Overwegende dat betrokkene op 20/12/2017 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen - deelneming aan vereniging - als hoofd ; op de wetgeving inzake wapens; en voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen);

Overwegende dat uit het vonnis van het hof van beroep duidelijk is dat betrokkene als dader-mededader wordt vervolgd wegens

- het bezit en de verkoop van cocaïne te Brugge en bij samenhang elders in het rijk, in de periode van 4 januari 2013 tot 8 december 2015 met de verzwarende omstandigheid dat de feiten daden van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon;
- leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 4 januari 2013 tot 8 december 2015

Verder blijkt dat de bewezen feiten bijzonder zwaarwichtig zijn en wijzen op een volstrekt amorele en hoogst gevaarlijke, criminele ingesteldheid. De grootschalige handel in de harddrug cocaïne, waarmede betrokkene zich gedurende meer dan twee jaar in de hoedanigheid van leider van een vereniging inliet, betekent een zeer belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in het gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Bijzonderd verontrustend is dat betrokkene, van Albanese nationaliteit, louter en alleen met het oog op een zo groot mogelijk, gemakkelijk geldgewin, zich samen met een aantal landgenoten verenigde om alhier in het Rijk als illegaal een cocaïnehandel in het Brugse te leiden, waarbij men er alles aan deed om onder de radar te blijven, zoals het gebruik van een 'telefooncentrale' in het buitenland, het regelmatig wijzigen van oproepnummer en gsm-toestel, het gebruik van alternatieve communicatiekanalen, het regelmatig vervangen van 'straatdealers'. Daarbij bekommerde men zich totaal niet om de algemene bekende nefaste gevolgen van de harddrug cocaïne op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Betrokkene had ook niet de minste schroom om op grote schaal een deel van de gerealiseerde vermogensvoordelen wit te wassen, waarbij op ingenieuze wijze werd te werk gegaan door onder meer beroep te doen op lokale druggebruikers/stromannen. Ook het bezit van diverse verboden wapen is bijzonder verontrustend;

Overwegende dat betrokkene sedert 08/12/2015 werd opgesloten en hem bij vonnis van de Strafvuiteringsrechtbank van 27/03/2019 een voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied werd toegekend onder de naam K. B.; betrokkene wordt onder voorwaarden geplaatst;

Overwegende dat betrokkene op naam van K. B., samen met een beslissing tot verwijdering, voor bovenstaande feiten werd onderworpen aan een inreisverbod van 10 jaar; genomen op 02/04/2019 en hem betekend op 03/04/2019; betrokkene bevindt zich onder artikel 3, alinea 1, 9° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf;

Overwegende dat betrokkene op 16/04/2019 met een beveiligde vlucht werd gerepatrieerd naar Tirana nadat hij een verklaring van vrijwillig vertrek had getekend op 11/04/2019;

Overwegende dat betrokkene vanaf 16/04/2020 zijn proeftermijn begint te lopen voor een periode van 2 jaar en eindigt op 16/04/2021;

Overwegende dat betrokkene in Albanië op 18/06/2019 trouwde met de genaamde B. N. van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 06/08/2019 terug het Schengengrondgebied is binnengekomen met een paspoort geldig van 15/07/2019 tot 14/07/2029 op naam van B. B.; deze naamswijziging (die van zijn vrouw) heeft hij wellicht aangevraagd om de seining op het Schengengrondgebied te ontlopen;

Overwegende dat betrokkene geen toestemming heeft gekregen van de strafvuiteringsrechtbank om terug te keren naar België en alzo wel degelijk zijn algemene voorwaarde nr 3 heeft geschonden;

Bijgevolg dient er te worden geconcludeerd dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80 het verblijfsrecht van betrokkene wordt geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving,

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de

georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer);

Bovendien heeft betrokkene zich niet gehouden aan zijn voorwaarden door via de naam van zijn vrouw opnieuw België binnen te komen en alzo de seining op zijn eigen naam Kernaja te onlopen. Nochtans staat in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te lezen dat betrokkene heeft benadrukt niet meer naar België te zullen terugkeren. Betrokkene weet dat er nog een gevangenisstraf boven zijn hoofd hangt, alsook een verbeurdverklaring van 90.000 euro. Door de voorwaarden te schenden, houdt betrokkene zich alweer niet aan de regels in België en probeert hij op een slinkse wijze justitie te bedotten.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM. Betrokkene woont samen met zijn Belgische vrouw en hun gemeenschappelijk kind, de genaamde B. L., geboren op (...)2019. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat betrokkene tijdens het plegen van de feiten reeds een relatie had met zijn vrouw. Meer nog zij is samen met hem veroordeeld geweest op 20/12/2017. Uit het vonnis blijkt dat zij ter zitting bereid was om betrokkene naar Albanië te volgen en ginds werk te zoeken. Zij was toen zwanger. Het staat het gezin dus vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat het kind en de moeder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten met hen, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en zijn vrouw aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat het kind nog jong is, en zich snel kan aanpassen aan gewijzigde situaties. Bovendien kan zijn Belgische vrouw gebruik maken van kinderopvang, alle mogelijke medische ondersteuning; opvoedingsondersteuning, opvolging door kind en gezin, edm. in functie van het welzijn van het kind. Niets belet betrokken bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België.

Wat de duur van het verblijf in België betreft deze is verwaarloosbaar. In principe diende betrokkene na zijn repatriëring op 16/04/2019 tijdens zijn proefperiode in Albanië te blijven. Het feit dat hij is teruggekeerd om op 27/09/2019 een aanvraag gezinshereniging in te dienen; kan niet in aanmerking worden genomen om te stellen dat betrokkene verdere banden met België heeft opgebouwd. Vóór zijn repatriëring heeft betrokkene in februari 2013 slechts in tijdelijk verblijf geweest tijdens een aanvraag gezinshereniging, maar nadien verbleef hij in illegaal verblijf, waaruit geen rechten kunnen worden geput. Ook tijdens zijn opsluiting in de gevangenis, heeft betrokkene geen banden met België opgebouwd of heeft zich niet geïntegreerd.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in zijn dossier dat betrokkene ooit is tewerkgesteld geweest. Immers uit illegaal verblijf kunnen er geen rechten worden geput. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culerele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Betrokkene is momenteel opgesloten in de gevangenis, waardoor er geen verdere banden met België kan worden opgebouwd.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Zodoende wordt het verblijf in toepassing van artikel 43 geweigerd en dient het AI te worden ingetrokken.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

Op 17 april 2020 is verzoeker opnieuw aangehouden.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 43 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de burgerschapsrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 3, 5, 9 en 10 van Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK), van de artikelen 7 en 24 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), *iuncto* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Het recht op gezinshereniging, zoals vervat in artikel 40ter Vw., is een fundamenteel recht, waarop elke afwijking beperkend moet worden geïnterpreteerd.

Immers vormt artikel 40ter §§2, 1° VW. een omzetting van de artikelen 2, a)-c) en 7, eerste lid, d) van de Burgerschapsrichtlijn, dewelke volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie beoogt de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en tot doel heeft dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

""Gezinshereniging is overigens een stevig verankerd juridisch gegeven, aangezien het ook is opgenomen in de internationale rechtsinstrumenten die het recht OP een gezinsleven waarborgen. Bijgevolg kan de wetgever dat recht niet lichtzinnig inperken. Men zou aldus voorbijgaan aan de toetsing door het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook aan het gewicht van de Europese richtlijnen die het leven als nationaal staatsburger regelen. (...)

Belangrijk is te verwijzen naar het arrest Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010 waarin het Hof een interpretatie geeft aan bovenstaande bepaling.

Op algemene wijze herinnert het Hof eraan dat de richtlijn de lidstaten een positieve verplichting oplegt, namelijk het toestaan van gezinshereniging in de door de richtlijn vastgestelde gevallen. De beoordelingsmarge in hoofde van de lidstaten om dit recht te beperken dient volgens het Hof dan ook strikt te worden geïnterpreteerd.

Een dergelijke strikte uitleg betekent dat de lidstaten de inkomensvereiste niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan. "

(Parl: St DOC 53 0443/018, p. 24-25 en p. 223-229)

Alsook in diezelfde zin:

"Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Bijgevolg moeten de bepalingen op grond waarvan die vrijheid wordt verleend ruim worden uitgelegd, terwijl uitzonderingen op dat beginsel restrictief moeten worden uitgelegd. "

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dd. 02.07.2009

[http://eur-lex.europa.eu/leaal-content/N L/TXT/PDF/?uri=CELEX : 52009DC0313&from=NL\)](http://eur-lex.europa.eu/leaal-content/N L/TXT/PDF/?uri=CELEX : 52009DC0313&from=NL)

Aldus geldt het recht op gezinshereniging als basisprincipe en kan dit basisrecht slechts in uitzonderlijke gevallen worden ingeperkt.

In het geval van een eerste toelating op het grondgebied moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu wordt de gezinshereniging geweigerd op grond van artikel 43 §1 VW.

Art. 43. § 1. Vw.: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Concreet stelt de bestreden beslissing als juridische basis tot weigering (gezien wel degelijk aan alle cumulatieve voorwaarden van artikel 40ter Vw. is voldaan) (stuk 1):

"Bijgevolg dient er te worden geconcludeerd dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80 het verblijfsrecht van betrokkene wordt geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit

een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving" (stuk 1)

Het toegepaste artikel 43 Vw. werd in de Vreemdelingenwet ingeschreven middels artikel 24 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

Echter, overeenkomstig de Memorie van Toelichting bij deze wet, is de ratio legis van deze wetswijziging de "strijd tegen het terrorisme en de radicalisering" (Parl. St. Kamer 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 4, 3e alinea).

Zo is de wet althans qua ratio legis minstens "verkocht" aan het parlement. Zo kaderde de Staatssecretaris bij de inleidende uiteenzetting van diens wetsvoorstel deze wet als volgt:

"De staatssecretaris geeft aan dat met het wetsontwerp een evenwicht is gevonden tussen de procedurele waarborgen voor vreemdelingen enerzijds, en de bescherming van de samenleving en nationale veiligheid anderzijds. Er kunnen drie grote krachtlijnen in worden onderscheiden.

Ten eerste geldt de vaststelling dat Salah Abdeslam nooit de Belgische nationaliteit heeft gehad. Hij is echter wel in België geboren en heeft er steeds gewoond. Op grond van de vreemdelingenwet was het niet mogelijk om zijn verblijfsrecht in te trekken. Sinds 2005 is in die wet ingeschreven dat vreemdelingen die in België geboren zijn of voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen hun verblijfsrecht niet kunnen verliezen. Dat kan ook niet in het geval van een veroordeling voor terrorisme of indien er een acuut gevaar is voor de nationale veiligheid. Met het voorliggende wetsontwerp komt daar verandering in. De intrekking zal uiteraard slechts gebeuren in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten. OP dit ogenblik gaat het concreet om ongeveer 20 personen voor terrorisme en ongeveer 50 personen voor zeer zware criminele feiten. In heel wat Europese landen is dat evenzeer mogelijk. net als dat in België mogelijk was tot 2005. De staatssecretaris duidt aan dat het verblijf van Salah Abdeslam op dit ogenblik via een andere weg is ingetrokken. De betrokkene verblijft immers in een Franse gevangenis, en is dus niet langer gedomicilieerd in België. Voor de ongeveer 70 genoemde personen is dat niet mogelijk. Het gaat nochtans om zeer gevaarlijke individuen die een bedreiging vormen voor de samenleving.

Ten tweede komt er met het wetsontwerp de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen aan EU-burgers. Dat kan op dit ogenblik niet in België, doch is wel toegestaan krachtens de terugkeerrichtlijn. In Nederland bestaat het bijvoorbeeld wel al met de "ongewenstverklaring". Ook hier gaat het enkel om criminele personen. Een voorbeeld zijn de Roemeense inbrekersbendes. Dergelijke personen kunnen wel worden teruggebracht naar Roemenië, maar het kan hen totnogtoe niet worden belet om terug naar België te komen. Met het inreisverbod zullen die personen geen vliegtuig naar België kunnen nemen. Het verbod zal vermeld staan in de ANG, en de betrokken zullen ook geseind in het Schengen-informatiesysteem. Het gaat dus om een sanctie ten aanzien van criminele personen, en niet van mensen die laattijdig hun administratieve verplichtingen vervullen. In Nederland heeft de "ongewenstverklaring" er bijvoorbeeld voor gezorgd dat er zeer weinig inbraken worden gepleegd door Roemeense bendes. In heel wat landelijke Belgische gemeenten vormen met name de woninginbraken een aanzienlijk criminaliteitsfenomeen.

Ten derde zijn er de procedurele wijzigingen in verband met het BGV en de afschaffing van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Tegelijk worden er meer procedurele waarborgen ingebouwd voor de vreemdelingen. Zo is er steeds een proportionaliteitstoets, met oog voor de integratie, de aanwezigheid van familieleden, het hebben van kinderen, enz. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) zal daar mee over oordelen. Ook de verplichting tot het horen van de betrokkene door de administratie wordt in de wet ingeschreven. Daarnaast komen er ook bijkomende regels in verband met de motiveringsplicht. "

(Parl: St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/003, p. 6-7)

Bovendien stelt de Memorie van Toelichting tevens uitdrukkelijk:

"Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen.

Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische

en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H. T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Cal fa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en OHveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.

Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. "

(Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Artikel 45, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luidt bovendien als volgt:

Art. 45 Vw.: §1 De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. [...]"

Derhalve kan slechts een beslissing tot weigering van het recht op gezinshereniging worden genomen indien aan de hand van de actualiteitstoets wordt aangetoond dat betrokkene actueel nog een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, en waarbij een strafrechtelijke veroordeling in het verleden niet nog bijkomend mag gestraft worden met een weigering tot gezinshereniging, indien dat niet het geval is.

In casu werd de gezinshereniging ten aanzien van verzoeker geweigerd omwille van strafrechtelijke inbreuken, die in hooforde betrekking hebben op de periode 2013-2015 (stuk 1).

De betreden stelt als volgt:

" Overwegende dat betrokkene op 20/12/2017 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen - deelneming aan vereniging - als hoofd ; op de wetgeving inzake wapens; en voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen); Overwegende dat uit het vonnis van het hof van beroep duidelijk is dat betrokkene als dader-mededader wordt vervolgd wegens

- het bezit en de verkoop van cocaïne te Brugge en bij samenhang elders in het rijk, in de periode van 4 januari 2013 tot 8 december 2015 met de verzwarende omstandigheid dat de feiten daden van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon;

- leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 4 januari 2013 tot 8 december 2015 (...)

Overwegende dat betrokkene sedert 08/12/2015 werd opgesloten en hem bij vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank van 27/03/2019 een voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering

van het grondgebied werd toegekend onder de naam K. B.; betrokkene wordt onder voorwaarden geplaatst;

Overwegende dat betrokkene op naam van K. B., samen met een beslissing tot verwijdering, voor bovenstaande feiten werd onderworpen aan een inreisverbod van 10 jaar; genomen op 02/04/2019 en hem betekend op 03/04/2019; betrokkene bevindt zich onder artikel 3, alinea 1, 9° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf;

Overwegende dat betrokkene op 16/04/2019 met een beveiligde vlucht werd gerepatrieerd naar Tirana nadat hij een verklaring van vrijwillig vertrek had getekend op 11/04/2019;

Overwegende dat betrokkene vanaf 16/04/2020 zijn proeftermijn begint te lopen voor een periode van 2 jaar en eindigt op 16/04/2021;

Overwegende dat betrokkene in Albanië op 18/06/2019 trouwde met de genaamde B.N. van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 06/08/2019 terug het Schengengrondgebied is binnengekomen met een paspoort geldig van 15/07/2019 tot 14/07/2029 op naam van B.B.; deze naamswijziging (die van zijn vrouw) heeft hij wellicht aangevraagd om de seining op het Schengengrondgebied te ontlopen;

Overwegende dat betrokkene geen toestemming heeft gekregen van de strafuitvoeringsrechtbank om terug te keren naar België en alzo wel degelijk zijn algemene voorwaarde nr. 3 heeft geschonden". (stuk 1)

Zonder de feiten te willen minimaliseren, dient er vooreerst op gewezen te worden dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, verzoeker geen leidend persoon is geweest van een criminele organisatie. Immers werd deze tenlastelegging door het Hof van Beroep niet weerhouden (stuk 7).

"De beklaagde wordt als dader-mededader vervolgd wegens: (...) - leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie te BRUGGE en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 4 januari 2013 tot 8 december 2015 (tenlastelegging C.2)

Gelet op het niet weerhouden van een criminele organisatie door het hof dient aan de beklaagde ontslag van rechtsvordering verleend te worden voor de feiten, voorwerp van de tenlastelegging C.2, waaraan geen afzonderlijke kosten verbonden zijn. " (stuk 7)

Ten tweede speelden de gepleegde feiten zich in hoofddorde meer dan vijf jaar geleden af. en bestaat er actueel geen gevaar meer voor de nationale Veiligheid. Verzoeker kende nimmer enige problemen in de gevangenis, waardoor hem reeds op 27 maart 2019 de voorlopige invrijheidsstelling werd toegekend (stuk 8A). Het advies inzake deze voorlopige invrijheidsstelling stelt als volgt:

"(...) Ondertussen is betrokkene nog steeds tewerkgesteld in het naaiatelier, waar men tevreden is over zijn inzet en prestaties. Met zijn inkomsten betaalt hij nauwgezet de gerechtskosten af, a rato van 50 € per maand. In totaal betaalde hij tot op heden reeds 500 €.

Disciplinair stelt hij geen problemen. Hij is correct en beleefd in het contact, en stelt zich open op tav de PSD. K. B. verblijft op een duocel met medeveroordeelde H. E. op een open sectie. Het personeel heeft geen opmerkingen nopens zijn gedrag.

Risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten

Er is geen verleden van eerder antisociaal gedrag. Het is zijn eerste aanraking met Justitie/Politie. Ook in Albanië heeft hij een blanco strafregister, zo blijkt uit de documenten die hij ons voorlegt. Er zijn ook geen aanwijzingen voor een antisociaal persoonlijkheidspatroon- of stijl. De man komt helemaal niet impulsief over, integendeel, hij slaagt er in de zaken goed te plannen. Er is ook geen sprake van gebrekkige frustratietolerantie, rusteloosheid of sensatie zoeken. Uit de observatie fiches van het personeel en uit de gesprekken met de PSD zijn er geen opmerkingen over zijn gedrag. (...)

Betrokkene kent een uitgebreide familiale-en relationele context. Hij groeide op in een warm gezin, waar er geen sprake was van financiële problemen. B. geeft aan een mooie jeugd gekend te hebben. Wel werd hij in zijn land van herkomst Albanië geconfronteerd met de hoge mate van corruptie op allerlei vlakken. Dit kan mogelijks ook normverlagend werken. Door zijn toedoen, trok hij een aantal familieleden mee in de criminaliteit. Hij minimaliseert wel hun aandeel in de feiten. Net zoals hij zijn partner meesleurde, ook zij kende hierdoor een korte detentie. De andere criminogene domeinen zoals problemen op school/werk, vrijetijdsbesteding/middelenmisbruik kunnen we niet weerhouden. Betrokkene gebruikte zelf nooit drugs. Ook tijdens detentie zijn hiervoor geen aanwijzingen.

We krijgen de indruk dat betrokkene oprechte spijt heeft over wat hij gedaan heeft en vooral ook mbt de gevolgen die dit had voor zijn familie / partner. De man geeft aan geen risico meer te willen nemen want

een tweede detentie wil hij kost wat kost vermijden. Zijn partner, die ondanks zijn misstap, besloot om verder haar toekomst te willen delen met hem, waarschuwde hem ook. Zij wenst een stabiel gezinsleven uit te bouwen met betrokkene, een detentie hoort daar niet meer bij. Ons inziens is dit wel een belangrijke protective factor. Gelet het zijn eerste aanraking is met Justitie, hij onder de indruk lijkt van zijn detentie en de gevolgen hiervan voor hemzelf en dat van zijn naasten, hij een uitgebreid netwerk heeft die hij niet meer wenst teleur te stellen, schatten we het risico op recidive eerder klein in" (stuk 8B)

Derhalve blijkt duidelijk dat verzoeker oprecht spijt heeft van zijn daden en zich ten volle wil inzetten om met zijn gezin een stabiel leven op te bouwen, nu hij vader is geworden van zijn dochtertje L.B.. Het feit dat verzoeker terugkeerde naar BELGIË doet hieraan geen afbreuk en toont daarentegen louter aan dat verzoeker zich ten volle wil inzetten voor zijn echtgenote en hun kind. Immers kreeg de moeder van echtgenote N. B. afgelopen zomer te horen dat zij een ernstige vorm van borstkanker heeft, waardoor hulp en bijstand van N. essentieel zijn en zij onmogelijk nog in staat was om zich in ALBANIË te vestigen. Verzoeker zag zich in die zin dan ook genoodzaakt om terug te keren naar BELGIË en nam onmiddellijk de nodige stappen ondernam om zijn verblijf in regel te stellen middels diens verzoek tot gezinshereniging.

Deze motivatie in hoofde van verzoeker om een stabiel gezinsleven op te bouwen, blijkt tevens uit zijn onmiddellijke tewerkstelling nadat hij in het bezit werd gesteld van een oranje kaart. Uit het attest van zijn werkgever blijkt als volgt (stuk 9):

"Hierbij verklaart V. interim NV dat mijnheer B.B. geboren op (...)1990 bij ons werkzaam is geweest in de functie van;

-bandenmonteur bij onze klant Q T met een dienstverband van 38 uur per week in de periode van 04/11/2019-03/01/2020 (Tijdelijke opdracht)

-metaalarbeider bij onze klant S. met een dienstverband van 40 uur per week in de periode van 10/01/2020-09/03/2020

Wij hebben steeds kunnen rekenen op B..

Ook onze klanten hebben volgende zaken meegegeven:

"De werkzaamheden die behoren bij de functie heeft hij naar volle tevredenheid verricht. Hij is goed in het stellen van prioriteiten en is secuur in zijn werk. "

B. heeft zich tijdens zijn tewerkstelling bij ons altijd op goede wijze ingezet om de werkzaamheden op een kwalitatief goede wijze uit te voeren. Hij heeft zich daarbij inhoudelijk goed ontwikkeld. Daarbij heeft hij zich flexibel en leergierig opgesteld en zijn betrokkenheid bij ons bedrijf getoond. Dit maakte hem tot een zeer prettige werknemer. Na Corona willen wij hem zeker terug in dienst nemen (metaalarbeider)", "(stuk 9)

Gelet op het bovenstaande, blijkt duidelijk dat verzoeker actueel geen gevaar meer vormt voor de nationale veiligheid, zodat niet correct kan worden geponeerd dat "het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving"(stuk 1).

Verzoeker toont in tegendeel wel degelijk aan finaal op het rechte pad te zijn voor de maatschappij en voor zijn gezin.

Deze stelling dewelke de bestreden beslissing in het licht van art. 43 Vw. moet ondersteunen blijkt aldus incorrect, minstens op manifest onzorgvuldige wijze genomen.

Tevens dient, in toepassing van art. 43, §2 Vw. op een correcte en zorgvuldige wijze rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf van de vreemdeling in het Rijk (i.c. meer dan 7 jaar) alsook met de duur van het verblijf van zijn familieleden op het grondgebied (vrouw en kind zijn Belg, terwijl zij beiden ook in BELGIË zijn geboren - stukken 5 en 6), terwijl ook de gezins- en economische situatie dient in ogenschouw te worden genomen, waarbij afdoende duidelijk vaststaat dat verzoeker een goede werkracht vormt en in de toekomst zijn bijdrage kan leveren aan de BELGISCHE maatschappij, waarbij hij zijn gezin in onderhoud zal kunnen voorzien.

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM. heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v.

Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

In casu is het duidelijk dat de band met BELGIË uiterst groot is, aangezien zij hier beiden zijn geboren. De echtgenote van verzoeker heeft hier haal volledige privéleven met sociale contacten uitgebouwd en dient tevens sinds kort in te staan voor de zorgen aan haar ouders, dewelke ten andere ook een zeer goede band hebben met verzoeker en L. Dit alles maakt dat het in hoofde van de echtgenote en het kind van verzoekster nagenoeg onmogelijk is om zich te vestigen in ALBANIË.

Daarnaast stelt artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK schrijven evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechten verdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. "

(cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (quod in casu), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (RvV nr. 123.160 van 28 april 2014).

"Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratie- controle worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neu Unger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvhi v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 jui

2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).
(RvV nr. 148.742 van 29 juni 2015)

"Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvhi/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arveio Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekie e.a./Nederland, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan RvV X - Pagina 9 e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvhi/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neu Unger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 78). "
(RvV nr. 150.157 van 29 juli 2015)

Dochter L. B. is een Belgisch kind, zodat zij overeenkomstig artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM niet kan of mag worden verwijderd van het Belgisch grondgebied. De Raad van State bevestigde reeds herhaaldelijk de doorwerking van deze bepaling tot de niet-Belgische ouder van een zeer jong Belgisch kind, waarbij er sprake is van een schending van artikel 3 van het Vierde Protocol wanneer de verwijdering van een vreemdeling "indirect, maar zeker een maatregel zou zijn ten aanzien van (...), een Belgisch onderdaan, die luidens de aangehaalde verdragsbepaling niet mag verwijderd worden." (RvS nr. 48.743 van 19 augustus 1994, Arr. RvSt 1994, 4-6). In dat dossier ging de verwijdering van het Belgisch grondgebied van een Libanese moeder vanzelfsprekend ook het vertrek van haar éénjarige zoon, van Belgische nationaliteit, met zich meebrengen (zie ook RvS nr. 42.602 van 19 april 1993, Arr. RvSt 1993, 51-53 en RvS 23 december 1992, RDE 1993, 583).

Waar in casu in de bestreden beslissing stelt dat het het gezin vrij staat "zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen!" is deze dan ook in strijd met artikel 3 van het Vierde Protocol van het EVRM, aangezien dit een indirecte verplichting tot verwijdering van het grondgebied ten aanzien van kind L. B. (en echtgenote N. B.) met zich meebrengt. Hierbij dient benadrukt te worden dat zowel het kind als de echtgenote van verzoekster in BELGIË geboren zijn, waarbij de echtgenote van verzoekster alhier haar hele (privé)leven heeft opgebouwd (zie supra).

Anderzijds is het duidelijk dat het voor een kind van enkele maanden oud geen oplossing is om contact te houden via "moderne communicatiemiddelen!", alwaar het behouden van fysiek contact op jonge leeftijd essentieel is voor het opbouwen van een goede familieband.

De impact die de bestreden beslissing heeft op het gezinsleven wordt derhalve geminimaliseerd, waardoor er geen correcte belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM werd uitgevoerd. Immers staan de nadelen die de bestreden beslissing met zich meebrengt ten aanzien van verzoeker en zijn gezin, met name een definitieve scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote en dochter, niet in redelijke verhouding tot het belang om de openbare orde te beschermen, aangezien verzoeker actueel geen gevaar meer vormt voor de nationale veiligheid en hij zich ten volle wenst in te zetten voor zijn werk- en gezinsleven.

Het hoger belang van dochter L. wordt hierbij op een disproportionele wijze geschaad, in strijd met artikel 8 EVRM, artikelen 22-22bis Gw, artikelen 3, 5, 9 en 10 IVRK en artikelen 7 en 24 Handvest Grondrechten EU terwijl de beslissing minstens manifest onzorgvuldig is genomen.

In dit opzicht wenst verzoeker zich eveneens nog op het gelijkheidsbeginsel te beroepen.

Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen rechtsbeginsel dat inhoudt dat alle personen die in dezelfde vergelijkbare feitelijke omstandigheden verkeren, op dezelfde wijze behandeld moeten worden. (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1990, p. 89).

Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest van de RW nr. 233708 van 9 maart 2020 in een gelijkaardig dossier, waarbij aan betrokkene initieel het recht op gezinshereniging geweigerd werd, doch niet afdoende rekening werd gehouden met de houding van verzoeker tijdens zijn gevangenschap en zijn tewerkstelling nadien en deze beslissing derhalve verbroken werd (stuk 10).

Een analoge beoordeling dringt zich in casu op, aangezien eveneens in onderhavige beslissing geen rekening werd gehouden met de positieve houding van verzoeker en zijn tewerkstelling zowel in de gevangenis als nadien.

Tevens blijkt uit de lezing van het artikel 43 Vreemdelingenwet dat het plegen van feiten die tegen de openbare orde ingaan niet ipso facto betekent dat men niet geïntegreerd kan zijn, anders had de wetgever de evaluatie van onder meer de sociale en culturele integratie niet opgesomd in de tweede paragraaf van het artikel 43 Vreemdelingenwet.

Het feit op zich dat verzoeker veroordeeld werd voor bepaalde strafrechtelijke tenlasteleggingen kan bijgevolg niet als afdoende motivering aanvaard worden om te stellen dat verzoeker niet geïntegreerd zou zijn. Een dergelijke motivatie is aldus onvoldoende.

Gelet op al het bovenstaande, dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich op."

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker wijst erop dat een beslissing tot weigering van het recht op gezinshereniging slechts kan worden genomen indien aan de hand van de actualiteitstoets wordt aangetoond dat verzoeker actueel nog een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, en waarbij een strafrechtelijke veroordeling in het verleden niet nog bijkomend mag gestraft worden met een weigering tot gezinshereniging, indien dat niet het geval is. Verzoeker benadrukt dat de gezinshereniging wordt geweigerd omwille van strafrechtelijke inbreuken, die in hoofddorde betrekking hebben op de periode 2013-2015.

Verzoeker dient op 27 september 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdane, mevr. N.B.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

*"§1 De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."*

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Parl. St., Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33).

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt, onder meer een verwijderingsmaatregel, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het

persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (HvJ 8 april 1976, C-48/75, Royer, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze an sich voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, Bouchereau, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

De gemachtigde oordeelde dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving om de volgende redenen:

“Overwegende dat betrokkene op 20/12/2017 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen - deelneming aan vereniging - als hoofd ; op de wetgeving inzake wapens; en voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen);

Overwegende dat uit het vonnis van het hof van beroep duidelijk is dat betrokkene als dader-mededader wordt vervolgd wegens

-het bezit en de verkoop van cocaïne te Brugge en bij samenhang elders in het rijk, in de periode van 4 januari 2013 tot 8 december 2015 met de verzwarende omstandigheid dat de feiten daden van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon;

-leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 4 januari 2013 tot 8 december 2015

Verder blijkt dat de bewezen feiten bijzonder zwaarwichtig zijn en wijzen op een volstrekt amorele en hoogst gevaarlijke, criminele ingesteldheid. De grootschalige handel in de harddrug cocaïne, waarmede betrokkene zich gedurende meer dan twee jaar in de hoedanigheid van leider van een vereniging inliet, betekent een zeer belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in het gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Bijzonderd verontrustend is dat betrokkene, van Albanese nationaliteit, louter en alleen met het oog op een zo groot mogelijk, gemakkelijk geldgewin, zich samen met een aantal landgenoten verenigde om alhier in het Rijk als illegaal een cocaïnehandel in het Brugse te leiden, waarbij men er alles aan deed om onder de radar te blijven, zoals het gebruik van een ‘telefooncentrale’ in het buitenland, het regelmatig wijzigen van oproepnummer en gsm-toestel, het gebruik van alternatieve communicatiekanalen, het regelmatig vervangen van ‘straatdealers’. Daarbij bekommerde men zich totaal niet om de algemene bekende nefaste gevolgen van de harddrug cocaïne op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Betrokkene had ook niet de minste schroom om op grote schaal een deel van de gerealiseerde vermogensvoordelen wit te wassen, waarbij op ingenieuze wijze werd te werk gegaan door onder meer beroep te doen op lokale druggebruikers/stromannen. Ook het bezit van diverse verboden wapen is bijzonder verontrustend;

Overwegende dat betrokkene sedert 08/12/2015 werd opgesloten en hem bij vonnis van de Strafvorderingrechtbank van 27/03/2019 een voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied werd toegekend onder de naam K. B.; betrokkene wordt onder voorwaarden geplaatst;

Overwegende dat betrokkene op naam van K. B., samen met een beslissing tot verwijdering, voor bovenstaande feiten werd onderworpen aan een inreisverbod van 10 jaar; genomen op 02/04/2019 en hem betekend op 03/04/2019; betrokkene bevindt zich onder artikel 3, alinea 1, 9° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf;

Overwegende dat betrokkene op 16/04/2019 met een beveiligde vlucht werd gerepatrieerd naar Tirana nadat hij een verklaring van vrijwillig vertrek had getekend op 11/04/2019;

Overwegende dat betrokkene vanaf 16/04/2020 zijn proeftermijn begint te lopen voor een periode van 2 jaar en eindigt op 16/04/2021;

Overwegende dat betrokkene in Albanië op 18/06/2019 trouwde met de genaamde B. N. van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 06/08/2019 terug het Schengengrondgebied is binnengekomen met een paspoort geldig van 15/07/2019 tot 14/07/2029 op naam van B. B.; deze naamswijziging (die van zijn vrouw) heeft hij wellicht aangevraagd om de seining op het Schengengrondgebied te ontlopen;

Overwegende dat betrokkene geen toestemming heeft gekregen van de strafuitvoeringsrechtbank om terug te keren naar België en alzo wel degelijk zijn algemene voorwaarde nr 3 heeft geschonden; “

In de bestreden beslissing wordt vervolgens met betrekking tot de ‘dwingende redenen van nationale veiligheid’ bijkomend gemotiveerd:

“Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De ‘georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer);

Bovendien heeft betrokkene zich niet gehouden aan zijn voorwaarden door via de naam van zijn vrouw opnieuw België binnen te komen en alzo de seining op zijn eigen naam K. te onlopen. Nochtans staat in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te lezen dat betrokkene heeft benadrukt niet meer naar België te zullen terugkeren. Betrokkene weet dat er nog een gevangenisstraf boven zijn hoofd hangt, alsook een verbeurdverklaring van 90.000 euro. Door de voorwaarden te schenden, houdt betrokkene zich alweer niet aan de regels in België en probeert hij op een slinkse wijze justitie te bedotten.”

Waar verzoeker de actualiteit betwist en stelt dat hij geen gevaar meer vormt voor de nationale veiligheid, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst leidt de gemachtigde uit de aard en de ernst van de feiten af dat verzoeker een actuele, werkelijk en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De Raad wijst op het feit “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 54). Daarnaast heeft

het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, §§ 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" kan vallen als onder het begrip "*dwingende redenen van openbare veiligheid*" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 56).

Verzoeker is veroordeeld voor het bezit en de verkoop van cocaïne te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 4 januari 2013 tot 8 december 2015 tot een hoofdgevangenisstraf van 5 jaar. Het feit dat de tenlastelegging van verzoeker als 'leidend persoon van een criminele organisatie' door het hof van beroep niet werd weerhouden omdat er geen voldoende bewijs was over de vraag of er sprake was van een 'criminele organisatie' doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten, met name de georganiseerde drugshandel, waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 5 jaar. Ook het feit dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld plaats hadden van 4 januari 2013 tot 8 december 2015 doet geen afbreuk aan de actualiteit ervan, te meer daar hij pas op 27 maart 2019 in voorlopige vrijheid werd gesteld.

Daarnaast wijst de gemachtigde in de bestreden beslissing op het feit dat verzoeker zich niet gehouden heeft aan de voorwaarden die hem door de strafuitvoeringsrechtbank werden opgelegd en dat hij op slinkse wijze geprobeerd heeft justitie te bedotten.

De strafuitvoeringsrechtbank heeft verzoeker in voorlopige vrijheid gesteld onder de voorwaarde dat hi gedurende de proeftermijn niet naar België terugkeert zonder in orde te zijn met de wetgeving en de reglementering betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk en zonder de voorafgaandelijke toelating van de strafuitvoeringsrechtbank. Uit het administratief dossier blijkt dat de proeftermijn twee jaar duurt die inging vanaf de repatriëring op 16 april 2019. Verzoeker is reeds op 6 augustus 2019 teruggekeerd en dit zonder voorafgaandelijke toestemming van de strafuitvoeringsrechtbank. Dat verzoeker zich genoodzaakt zag om terug te keren naar België omdat hij zich ten volle wil inzetten voor zijn echtgenote en hun dochter en dat zijn echtgenote, geconfronteerd met de ziekte van haar moeder, zich momenteel onmogelijk kan vestigen in Albanië, verklaart niet dat verzoeker meende zijn proeftermijn niet te moeten naleven en terug te keren zonder voorafgaandelijke toestemming van de strafuitvoeringsrechtbank.

Verder wijst de gemachtigde erop dat verzoeker onderworpen was aan een inreisverbod van 10 jaar en op 16 april 2019 werd gerepatriëerd met een beveiligde vlucht nadat hij een verklaring van vrijwillig vertrek had ondertekend op 11 april 2019. Verzoeker trouwde in Albanië op 18 juni 2019 met de Belgische onderdane mevr. N.B. Hij nam vervolgens de naam van zijn echtgenote aan en is op 6 augustus 2019 terug het Schengengrondgebied binnengekomen met een paspoort op naam van B.B. De gemachtigde oordeelt dat de naamswijziging (die van zijn vrouw) wellicht is aangevraagd om de seining op het Schengengrondgebied te ontlopen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde hieruit afleidt dat verzoeker heeft geprobeerd op een slinkse wijze justitie te bedotten.

De verwerende partij voegt in de nota met opmerkingen overigens toe dat de voorlopige invrijheidsstelling door de strafuitvoeringsrechtbank bij vonnis van 11 maart 2020 werd herroepen en dat verzoeker op 17 april 2020 opnieuw onder aanhoudingsmandaat is geplaatst.

Uit het loutere gegeven dat er enige tijd is verstreken tussen het plegen van misdrijven en het moment van de voorlopige invrijheidsstelling volgt niet *ipso facto* dat de betrokken vreemdeling niet langer een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen.

Uit een lezing van de voormelde motieven blijkt dat verzoeker wel integendeel bezwaarlijk kan beweren dat hij actueel geen gevaar meer zou vormen voor de nationale veiligheid. Dat hij oprecht spijt heeft van

zijn daden en zich ten volle wil inzetten om met zijn gezin een stabiel leven op te bouwen, nu hij vader is geworden, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker nog stelt dat hij na zijn binnenkomst onmiddellijk de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in regel te stellen middels zijn verzoek tot gezinshereniging kan hij evenmin worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 september 2019 zijn verzoek heeft ingediend terwijl hij reeds op 6 augustus 2019 het Rijk was binnengekomen.

De omstandigheid dat verzoeker oprecht spijt heeft van zijn daden, zich ten volle wil inzetten om met zijn gezin een stabiel leven op te bouwen, zich goed gedroeg in de gevangenis en finaal op het rechte pad zou zijn, doet geen afbreuk aan de motieven hierboven. Het attest van zijn werkgever (stuk 9) dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, dateert overigens van na de bestreden beslissing zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de beslissing. Alleszins bevestigt dit attest verzoekers professionele ambities maar doet dit attest evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Te meer nu op 11 maart 2020 de voorlopige invrijheidsstelling door de strafuitvoeringsrechtbank bij vonnis werd herroepen en hij op 17 april 2020 opnieuw onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt, steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband.

Verzoeker betoogt vervolgens dat met toepassing van artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet geen rekening is gehouden met zijn gezins- en economische situatie. Het is daarbij afdoende duidelijk, zo stelt hij, dat hij een goede werkkraacht is en in de toekomst een bijdrage kan leveren aan de Belgische maatschappij, waarbij hij zijn gezin in onderhoud zal kunnen voorzien.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde, met toepassing van artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet, bij het overwegen van de beslissing rekening heeft gehouden met de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong. In dat verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM. Betrokkene woont samen met zijn Belgische vrouw en hun gemeenschappelijk kind, de genaamde B. L., geboren op (...)2019. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat betrokkene tijdens het plegen van de feiten reeds een relatie had met zijn vrouw. Meer nog zij is samen met hem veroordeeld geweest op 20/12/2017. Uit het vonnis blijkt dat zij ter zitting bereid was om betrokkene naar Albanië te volgen en ginds werk te zoeken. Zij was toen zwanger. Het staat het gezin dus vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat het kind en de moeder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten met hen, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en zijn vrouw aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat het kind nog jong is, en zich snel kan aanpassen aan gewijzigde situaties. Bovendien kan zijn Belgische vrouw gebruik maken van kinderopvang, alle mogelijke medische ondersteuning; opvoedingsondersteuning, opvolging door kind en gezin, edm. in functie van het welzijn van het kind. Niets belet betrokken bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België.

Wat de duur van het verblijf in België betreft deze is verwaarloosbaar. In principe diende betrokkene na zijn repatriëring op 16/04/2019 tijdens zijn proefperiode in Albanië te blijven. Het feit dat hij is teruggekeerd om op 27/09/2019 een aanvraag gezinshereniging in te dienen; kan niet in aanmerking worden genomen om te stellen dat betrokkene verdere banden met België heeft opgebouwd. Vóór zijn repatriëring heeft betrokkene in februari 2013 slechts in tijdelijk verblijf geweest tijdens een aanvraag gezinshereniging, maar nadien verbleef hij in illegaal verblijf, waaruit geen rechten kunnen worden geput. Ook tijdens zijn opsluiting in de gevangenis, heeft betrokkene geen banden met België opgebouwd of heeft zich niet geïntegreerd.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in zijn dossier dat betrokkene ooit is tewerkgesteld geweest. Immers uit illegaal verblijf kunnen er geen rechten worden geput. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Betrokkene is momenteel opgesloten in de gevangenis, waardoor er geen verdere banden met België kan worden opgebouwd.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden."

Verzoeker is het niet eens met deze motivering en haalt aan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden en de beslissing in strijd is met het hoger belang van het kind.

De bestreden beslissing is evenwel geen beëindiging van een verblijfsrecht en houdt evenmin een verwijderingsmaatregel in. De beslissing is 'zonder bevel om het grondgebied te verlaten' en in de bestreden beslissing wordt er overigens op gewezen dat verzoeker momenteel opgesloten zit in de gevangenis. Een schending van zijn gezinsleven is bijgevolg niet aan de orde en de beschouwingen daaromtrent zijn niet dienstig.

Anders dan verzoeker voorhoudt, verdedigt de gemachtigde niet dat verzoeker en zijn echtgenote en kind zouden moeten gescheiden worden. In dit verband wijst de Raad naar het vonnis van 27 maart 2019 van de strafuitvoeringsrechtbank waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote uitdrukkelijk verklaarde bereid te zijn om verzoeker te volgen naar Albanië en daar een job te zoeken. Zij zou bovendien de Albanese taal machtig zijn en al meermaals op reis gegaan zijn met de familie van verzoeker naar Albanië. Aldus is de beoordeling van de gemachtigde dat het verzoekers gezin vrijstaat om zich elders te vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, niet kennelijk onredelijk. Verzoeker laat overigens na aan te tonen dat hij zijn voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Waar verzoeker stelt dat zijn echtgenote dient in te staan voor de zorgen van haar moeder, beperkt hij zijn betoog tot loutere beweringen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven in Albanië.

In tegenstelling tot verzoekers betoog heeft de beslissing niet tot gevolg dat zijn kind (gedwongen) wordt verwijderd van het Belgische grondgebied. De gemachtigde stelt dat het, het hele gezin vrijstaat om zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven "of hun gezinsleven zo in te richten dat het kind en de moeder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten met hen, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en zijn vrouw aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat het kind nog jong is, en zich snel kan aanpassen aan gewijzigde situaties. Bovendien kan zijn Belgische vrouw gebruik maken van kinderopvang, alle mogelijke medische ondersteuning; opvoedingsondersteuning, opvolging door kind en gezin, edm. in functie van het welzijn van het kind. Niets belet betrokken bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België." Waar verzoeker wijst op het belang voor het kind tot het behouden van fysiek contact voor het opbouwen van een goede familieband, merkt de Raad op dat niet de bestreden beslissing een impact heeft op dit behoud van fysiek contact met zijn kind doch wel het feit

dat hij opnieuw onder aanhoudingsmandaat is geplaatst omwille van het niet naleven van de voorwaarden van de voorlopige invrijheidstelling. De Raad herhaalt dat verzoekers echtgenote voor de strafuitvoeringsrechtbank uitdrukkelijk verklaarde dat zij bereid was hem naar Albanië te volgen en daar een job te zoeken. Op dat ogenblik was zijn echtgenote al zwanger. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt aldus niet aangetoond.

Ter terechtzitting wijst verzoekers raadsvrouw nog op het feit dat bij vonnis van 29 juni 2020 de familierechtbank heeft geoordeeld dat verzoeker zijn kind mag erkennen en het niet gaat om een schijnerkenning. Het voormeld vonnis wordt ter terechtzitting voorgelegd.

Deze kritiek is evenwel niet dienstig nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij zijn vaderschap betwist maar integendeel wel degelijk rekening heeft gehouden met de belangen van zijn kind en zijn vaderschap.

Verzoeker betoogt verder dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden en wijst op het arrest nr. 233 708 van 9 maart 2020 van de Raad waarbij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd vernietigd omdat niet afdoende rekening werd gehouden met de houding van verzoeker tijdens zijn gevangenschap en zijn tewerkstelling nadien.

Vooreerst wordt opgemerkt dat arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben. Daarnaast merkt de Raad op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. In het voormeld arrest was er sprake van een foutieve feitenvinding omdat de gemachtigde er foutief van uitging dat de betrokkene de gevangenis pas zou hebben verlaten op 26 april 2019 terwijl hij niet meer in de gevangenis verbleef vanaf 12 september 2013. Hierdoor werd geen correcte beoordeling gemaakt over het goed gedrag van de betrokkene, de afgelopen tijd omdat de gemachtigde er verkeerdelijk vanuit ging dat hij pas zeer recent zou zijn vrijgelaten. *In casu* is er geen sprake van foutieve feitenvinding over het moment van verzoekers voorlopige invrijheidstelling. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als hijzelf op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Bovendien, waar verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn positieve houding en tewerkstelling in de gevangenis en nadien, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij de door de strafuitvoeringsrechtbank opgelegde voorwaarden niet heeft nageleefd en dat hij, door het aannemen van de naam van zijn echtgenote heeft getracht om de seining op het Schengengrondgebied te ontlopen en justitie te bedotten. De voorlopige invrijheidstelling werd overigens op 11 maart 2020 herroepen en verzoeker is sinds 17 april 2020 opnieuw aangehouden. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn 'positieve houding'.

Ten slotte betoogt verzoeker dat de veroordeling voor bepaalde strafrechtelijke feiten niet als afdoende motivering kan aanvaard worden om te stellen dat hij niet geïntegreerd zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Betrokkene is momenteel opgesloten in de gevangenis, waardoor er geen verdere banden met België kan worden opgebouwd.”

Verzoeker meent dat het motief onvoldoende is maar hij laat evenwel na concrete elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze motieven niet zouden kunnen volstaan, te meer nu blijkt dat hij opnieuw in de gevangenis verblijft.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De Raad stelt vast, na de bespreking onder het middel en in het kader van zijn wettigheidsstoezicht, dat de verwerende partij in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De schending van de overige aangehaalde bepalingen in de aanhef van het middel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN